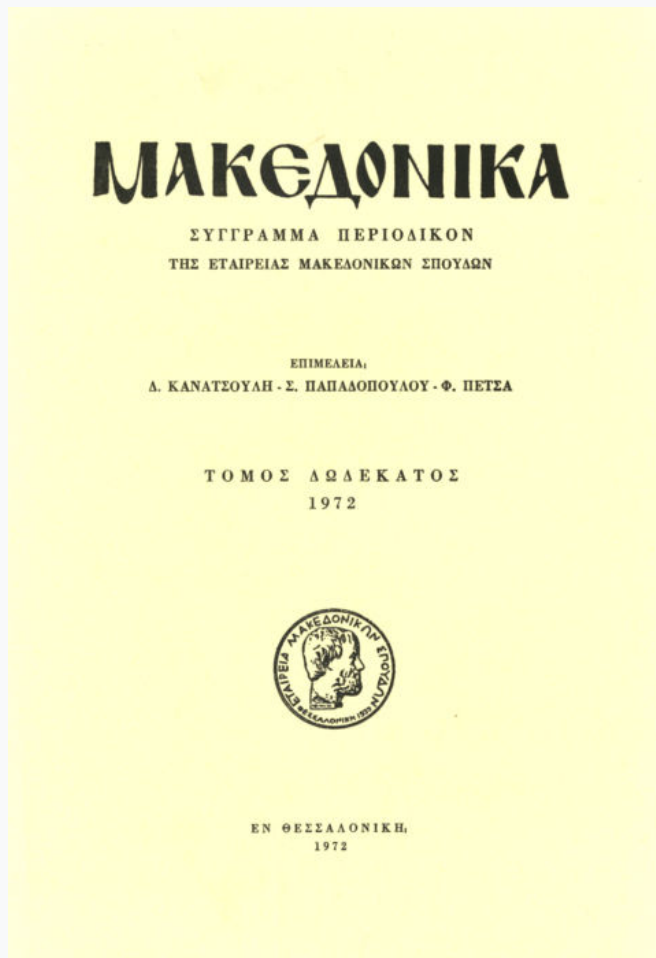

Μακεδονικά

Τόμ. 12 (1972)

Αφιερύεται εις την μνήμην Γεωργίου Θεμελή, Χαραλάμπους Λέκα

Δημητρίου Κ. Σαμσάρη, Συμβολή εις την ιστορίαν της Κοινότητος Εμμανουήλ Παππά (Ο ναός του Αγίου Αθανασίου και ο ανέκδοτος κώδιξ αυτού)

Γεώργιος Π. Παπαγεωργίου

doi: [10.12681/makedonika.1034](https://doi.org/10.12681/makedonika.1034)

Copyright © 2015, Γεώργιος Π. Παπαγεωργίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαγεωργίου Γ. Π. (1972). Δημητρίου Κ. Σαμσάρη, Συμβολή εις την ιστορίαν της Κοινότητος Εμμανουήλ Παππά (Ο ναός του Αγίου Αθανασίου και ο ανέκδοτος κώδιξ αυτού). *Μακεδονικά*, 12, 541–542.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1034>

Δ η μ η τ ρ ι ο υ Κ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Συμβολή εις τήν ιστορίαν τῆς Κοινοῦτος Ἑμμανουήλ Παπᾶ (Ἐναὶς τοῦ Ἁγίου Ἐθανασίου καὶ ὁ ἀνεκδῶτος κῶδιξ αὐτοῦ), Σέρραι 1970, 8ον, σελ. 86 καὶ 9 πίνακες ἐκτὸς κειμένου (ἄνευ ἀριθμῆσεως).

Ἐξιόλογη συμβολή γιὰ τὴ γνῶση τῆς τοπικῆς ιστορίας τῆς Μακεδονίας ἀποτελεῖ τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κ. Δημητρίου Κ. Σαμσάρη, τὸ ὁποῖον καὶ παρουσιάζουμε παρακάτω μὲ συντομία.

Ἀναλυτικὰ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου ἔχουν ὡς ἐξῆς: Στὴν ἀρχὴ προτάσσεται πρόλογος (σ. 7-8), στὸν ὁποῖο ὁ κ. Σαμσάρης ἀναφέρει τοὺς λόγους, ποὺ τὸν ὤθησαν στὴ συγγραφή τοῦ βιβλίου, καὶ τὸ σκοπὸ τῆς μελέτης αὐτῆς, ποὺ εἶναι διπλός. Πρῶτα ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ ναοῦ ἀποκοτῶμε μιὰ ἐμπειρία γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς δυνατότητες καὶ προτιμήσεις τῆς λαϊκῆς δημιουργίας καὶ γνωρίζουμε τὴν ἔντονη θρησκευτικὴ πίστη τῶν ὑποδοῦλων Σερραίων καὶ δευτέρου ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ κῶδικα ἀντλοῦμε πολὺτιμες ιστορικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν Κοινότητα τῆς Δοβίστης.

Ἄκολουθεῖ ἡ εἰσαγωγή (σ. 9-16) μὲ τίτλο, «ὁ Καζᾶς τῶν Σερρῶν κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα τῆς Τουρκοκρατίας», στὴν ὁποία ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν ἱστορία τῆς περιοχῆς Σερρῶν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, ἀπὸ οἰκονομικὴ, διοικητικὴ, ἐμπορικὴ, ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἄποψη.

Στὸ πρῶτον μέρος τοῦ κυρίου σώματος τῆς μελέτης, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἐθανασίου» (σ. 17-21) καὶ στὸ ἀ' κεφάλαιον ὁ κ. Σαμσάρης ὁμιλεῖ γενικὰ γιὰ τὸ κτίσιμον τοῦ ναοῦ, ποὺ ἔγινε τὸ 1805. Στὴν ἀνέγερσιν βοήθησε ἀρκετὰ ὁ προεστὸς τῆς Δοβίστης Γεώργιος, ἀνεψιὸς τοῦ ἥρωα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 Ἑμμανουήλ Παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξασφάλισε καὶ τὴν ἀπαραίτητη ἄδεια ἀπὸ τὸν Σουλτάνον. Ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ σχετικὴ ἐπιγραφή, ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπέρθυρον τῆς εἰσόδου ἀπὸ τὸν νότον κατὰ τὴν ἀριστερὰ, ἡ ἐκκλησία αὐτὴ κτίστηκε ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Ἀνδρέα, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καστοριά.

Στὸ β' κεφάλαιον (σ. 22-26) περιγράφεται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ. Ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει πρῶτα τὸ ξυλόγλυπτον τέμπλον, ποὺ κοσμεῖται ἀπὸ παραστάσεις, ποὺ ἀπεικονίζουν σκηνὲς ἀπὸ τὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκην, τὶς ὁποῖες ζωγράφισεν ὁ ξυλόγλυπτος (ταλιδῶρος) Κοσμᾶς Δέμπρελης τὸ 1864. Στὴ συνέχεια περιγράφονται οἱ σπουδαιότερες φορητὲς εἰκόνες τοῦ ναοῦ (δέκα τὸν ἀριθμὸν), ποὺ εἶναι ἔργα τῶν ζωγράφων τῆς Δοβίστας καὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν, καθὼς καὶ τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, Νικολάου Χατζηγεωργίου, Ἐθανασίου Μόκουβα καὶ Μιχαήλ Ζωγράφου, ὅπως μαρτυροῦν οἱ σχετικὲς ἐπιγραφὲς τῶν εἰκόνων. Οἱ παραπάνω εἰκόνες χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1762 ὡς τὸ 1847.

Στὸ γ' μέρος (σ. 27-76) μὲ τὸν τίτλον «ὁ κῶδιξ τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἐθανασίου (1879-1926) ἔχουμε τρία κεφάλαια. Στὸ ἀ' κεφάλαιον (σ. 27-29) ὁ κ. Σαμσάρης περιγράφει γενικὰ τὸν κῶδικον αὐτὸν, ποὺ εἶναι διαστάσεων 0,20 × 0,27 μ. καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 94 σελίδες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες 33 μόνον εἶναι ἀριθμημέναι καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἔτος 1879 καὶ φθάνει ὡς τὸ 1926.

Στὸ β' κεφάλαιον (σ. 30-48) παρουσιάζει τὰ περιεχόμενα τοῦ κῶδικου, ποὺ εἶναι κυρίως πρακτικὰ συνεδριάσεων, ἐκκλησιαστικοὶ κανονισμοί, λογαριασμοὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ συμφωνητικὰ καὶ κατάλογοι ὁμολογῶν ἀπὸ τὸ 1880-1926.

Στὸ γ' κεφάλαιον (σ. 49-76) ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ ἐξιοποιήσῃ τὶς ἱστορικὲς εἰδήσεις ποὺ περιλαμβάνει ὁ κῶδικος. Πρῶτα μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸ ἔργον τῆς κοινότητος, γιὰ τοὺς κοινοτικὸς ἄρχοντας καὶ τὶς συνεδριάσεις των, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς μητροπολίτας καὶ γιὰ τὰ μέλη τῆς κοινότητος. Ἡ κοινότητα ἀντιπροσωπευόταν σὲ κάθε σχέσιν τῆς μὲ τὶς τουρκικὲς ἀρχὲς ἀπὸ τὸν πρόεδρον, ὁ ὁποῖος λεγόταν προεστὸς ἢ κοτζάμπας. Συνεπικουροὶ τοῦ προέδρου ἦταν οἱ πρόκριτοι, ποὺ συνήθως

ἀνέρχονταν σέ 10-21 καί ἀποτελοῦσαν τὸ «σωματεῖον τῆς Δημογεροντίας». Μία ἢ δύο φορές τὸ χρόνο πραγματοποιοῦνταν κοινές συνεδριάσεις, στίς ὁποῖες συγκεντρώνονταν οἱ πρόκριτοι καί ἀγάδες τοῦ χωριοῦ κάτω ἀπὸ τὴν προεδρία τοῦ μητροπολίτη Σερρών ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του. Μέλη τῆς κοινότητος ἦταν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχαν συγκροτήσει μερικὲς Ἐδελφότητες. Οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ αὐτὲς ἦσαν ἡ «Ἐδελφότης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου» καί ἡ «Φιλοπρόδος Ἐδελφότης» ποὺ εἶχαν συνήθως θρησκευτικὸ, φιλανθρωπικὸ καί ἐκπαιδευτικὸ σκοπὸ.

Στὸ δεῦτερο μέρος (σ. 63-76) τοῦ ἰδίου κεφαλαίου ὁ κ. Σαμσάρης ἀναφέρεται στὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐκκλησίας καί στὴ διαχείρισή των. Κατόπιν ἐξιστορεῖ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Ἀστικὴ Σχολὴ τῆς Δοβίστης, τὴν ἐφορεία, τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς καί τὸ κτήριό της, καθὼς καί τὶς προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν βελτίωσή του. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ Ἀστικὴ Σχολὴ Δοβίστης διέθετε κατὰ τὴν χρονικὴ αὐτὴ περίοδο ἀρρηναγωγεῖο, παρθεναγωγεῖο καί ἀργότερα παράρτημα νηπιαγωγείου.

Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, χωρὶς ἰδιαίτερη ἀρίθμηση, ὁ συγγραφεὺς δημοσιεύει 6 πίνακες, ποὺ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς, ποὺ βρίσκονται μεταξὺ τῶν σελίδων 26 καί 27, παρουσιάζουν τὴν ἰδρυτικὴ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καί τὸ ἐσωτερικὸ του, τὴν Ἀστικὴ Σχολὴ τῆς Κοινοτήτος Ἑμμανουὴλ Παπᾶ, τὶς σφραγίδες διαφόρων Ἀδελφοτήτων καί ἀποσπάσματα τοῦ κώδικα.

Τὸ βιβλίον τελειώνει μὲ εὐρετήριο (σ. 76-82), πίνακες περιεχομένων (σ. 83) καί κατάλογο τῶν δημοσιευμάτων τοῦ ἰδίου συγγραφέα (σ. 85-86).

Ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ κ. Δημητρίου Κ. Σαμσάρη εἶναι ἀρκετὰ προσεγμένη χωρὶς περιτολογίες καί ἐπαναλήψεις. Μόνο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, πὼς παρατηρεῖται ἕνας κατακερματισμὸς στὴ διαίρεση τῶν κεφαλαίων χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶναι ἀπαραίτητος. Τὸ σπουδαιότερο τμῆμα τῆς μελέτης εἶναι ἀναμφισβήτητα «ὁ κώδιξ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου», ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀντλοῦνται πολὺτιμες ἱστορικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ὄργάνωση καί λειτουργία τῆς κοινότητος Δοβίστης κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα τῆς τουρκοκρατίας, γινώσκοντας πόσο λίγες εἶναι οἱ πηγές γιὰ τὸ τόσο δύσκολο πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης, συνθέσεως καί λειτουργίας τοῦ θεομοῦ τῶν Ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἐπὶ τουρκοκρατίας. Στὴν προσπάθειά του ὁ συγγραφεὺς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ ἔργο του, δὲν παρασύρεται σὲ ἐπαινοὺς γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἀλλὰ παρουσιάζει τὸ ἔργο σὺν προσπάθεια ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ δείξῃ τὸ βαθθὶ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν Ἑλλήνων καί τὴν ἀνωτερότητα τοῦ πνεύματος τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, κατὰ τὰ ὁποῖα εἶχε ὀχι μόνον τοπικὴ αὐτοδιοίκηση, ἀλλὰ καί θρησκευτικὴ ἐλευθερία σὲ ὀρισμένες περιοχές, ὅπως αὐτὴ τῆς κοινότητος Δοβίστης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Istorija na Makedonskiot Narod (Ἱστορία τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑθνους), τόμ. Α', Skorje 1969.

Στὸν ΙΑ' τόμον τῶν «Μακεδονικῶν» (1971) ὁ κ. Ἄθαν. Ἀγγελοπούλος εἶχε παρουσιάσει (στὶς σελ. 459-479) μὲ ἀξιόλογες καί ὀξείες κριτικὲς παρατηρήσεις τὸν Β' καί Γ' τόμον (ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰ. ὡς τὸ 1945) τῆς παραπάνω «Ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑθνους». Ἐμεῖς θὰ παρουσιάσουμε ἐδῶ τὸν Α' τόμον καί θὰ ἐπιμείνουμε ἰδιαίτερα στὴν ἀνάλυση καί κρίση τοῦ Β' κεφαλαίου τοῦ τόμου αὐτοῦ, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀρχαία Ἱστορία τῆς Μακεδονίας¹.

1. Γιὰ τὴν καλύτερη κατανόηση τοῦ σλαβικοῦ κειμένου πολὺτιμη στάθηκε ἡ βοή-